

Datele privind înființarea Comunei Ulmu, prima atestare documentară, precum și evoluția istorică

Viața în perimetrul ce cuprinde Comuna Ulmu poate fi atestată încă din Neolitic și dăinuie, fără întrerupere până în zilele noastre. Centrul vieții neolitice în zonă este reprezentat de complexul arheologic Boian, studiat în amănunțime, în secolul trecut, de arheologi și istorici.

În vatra localităților Ulmu, Chirnogi și Faurei situate pe malul stâng al lacului Mostiștea, datorită condițiilor favorabile oferite de natură, comunitățile omenești s-au așezat aici din timpuri preistorice. Cele mai vechi urme de locuire omenească atestate pe teritoriul comunei Ulmu datează din perioada neoliticului dezvoltat. Pe teritoriul satului Ulmu, în punctul Caraman și pe teritoriul satului Faurei în mai multe puncte au fost descoperite vestigii care au aparținut purtătorilor culturii Boian, care au trăit în prima jumătate a mileniului V a. Chr. Pe valea Chirnogi și pe Ostrovul „Gradistea Faurei” s-au găsit vestigii din a doua jumătate a mileniului V a. Chr., care aparțin purtătorilor culturii Gumelnita. Din perioada timpurie a epocii bronzului sînt numeroase vestigii reprezentate de numeroși tumuli (gorgane, movile), care sînt presarați în jurul localităților. Trei tumuli de dimensiuni mari se află la marginea de nord a satului Faurei. Tumuli sînt monumente funerare ridicate de purtătorii culturii Yamnaia, care a evoluat între anii 3200-2800 a. Chr. Alți tumuli, ca Movila pe care se află crucea lui Bedreag sau Movila Voievozi se află pe teritoriul satului Ulmu.

Din epoca bronzului se află importante vestigii pe „Gradistea Faurei”, pe malul lacului în dreptul satului Faurei, sau în punctul Caraman situat pe teritoriul satului Ulmu. Din prima și a doua epocă a fierului, cînd evoluează civilizația geto-dacilor, se găsesc numeroase vestigii urme la Piscul Faurei și sub vatra satelor Faurei și Ulmu și pe malul lacului Bosneagu, la cota 14. Din perioada medievală timpurie secolele IX-X, cînd a evoluat cultura Dridu, se găsesc numeroase urme de locuire sub vetrele satelor Faurei, Chirnogi și Ulmu. Pe malul lacului, sub vatra satului Chirnogi și la vest de satul Ulmu, cota 14, se găsesc numeroase vestigii din secolele IX-X, dovadă că aici era o comunitate prosperă, probabil centrul unui cnezat.

Satul Chirnogi de astăzi se numea Nenciulești, „Nenciuleștii Domnești (Chirnogi) este menționat cu 30 de gospodării.

Satul Ulmu purta in Evul mediu numele de Gaojani (sau Gaujani), fiind des amintit in documente incepand cu anul 1526, cand este amintit pentru prima data intr-un hrisov dat de Radu de la Afumati , prin care intareste vistiernicului Neagoe mai multe sate printre care si satul Gaojani. Tot Radu de la Afumati intareste la 2 iulie 1527 fratilor Bojica si Oprea proprietati la Nenciulesti (Chirnogi) pentru ca e a lor mosie ohabnica, batrana si veche.

La 5 ianuarie 1587 satul Nenciulesti este intarit Bisericii Sfanta Troita din Bucuresti. Satul Faurei, mentionat in documentele Medievale si a pastrat si astazi acelasi nume. Satul Faurei este mentionat pentru prima data intr-un document emis la 13 iulie 1585 de domnitorul Radu Mihnea, care ii intareste lui Staico din Faurei o cina in Gaojani.

Satul Zimbru, este localitate nou infiintata in anii 1922-1923, in urma impropietaririlor care au avut loc prin aplicarea reformei agrare in anul 1921.

Intrate in proprietatea unor manastiri, cum a fost cazul satului Nenciulesti, sau a unor mari dregatori, cum a fot cazul satelor Gaojani si Faurei, taranii dependenti care lucrau pe aceste mosii au avut mult de suferit din partea marilor latifundiari. Documentele vremii mentioneaza numeroase conflicte din cauza nesupunerii taranilor si refuzul lor de a presta claca pe mosia boerilor sau manastirilor sau nu dadeau dijma in produse. Despre starea in care se aflau locuitorii satelor de pe Mostistea , la sfarsitul secolului XVIII-lea un calator strain, un calugar grec, Matei al Mirelor, care a trecut prin aceste locuri, consemna in scriirile sale ca boierii „mancau pe saraci ca niste lupi flamanzi, care trag pe urma lor sute de serpi si care despoaie pe cei saraci si orfani, ca niste talhari”. Nemultumirile taranilor clacasi vor lua sfarsit in urma reformei agrare infaptuite de domnitorul Alexandru Ioan Cuza in anul 1864. Atunci taranii clacasi au fost eliberati si li s-a dat pamant, in raport cu numarul de vite pe care le aveau.